

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidd.org • 15 Ocak 2009 • No:10

Savaşa ve Krize Karşı Örgütlenelim, Mücadele Edelim!

2009'a kapitalizmin derinleşen ekonomik krizinin yanı sıra Filistin halkı üzerine yağdırılan bombalarla girdik. Filistin halkı Gazze'de katil İsrail devleti tarafından katlediliyor. Filistin halkı ağlıyor. Aç, ilaçsız, yaralı ve çaresiz... On yıllardır Filistin halkının üzerine yağmurdan çok bomba ve kurşun yağıyor. Şu ana kadar 1000'in üzerinde Filistinli öldü, binlercesi yaralandı. Katil İsrail devletinin çocuk, yaşlı, kadın demeden giriştiği katliamı dünya devletleri gözlerini kapatmış seyrediyorlar. "Özgürlük" ve "demokrasi"yi dilinden düşürmeyen, bu bahaneyle Afganistan ve Irak'ı yerle bir eden ABD emperyalizmi İsrail'i destekliyor! Emekçi kitlelere "barış" projesi olarak sunulan Avrupa Birliği, utanmadan İsrail'in savunma hakkından dem vuruyor! Arap devletlerinin başındaki despotik yönetimler koltuklarını korumak için ABD ile işbirliği yapıp İsrail'in gerçekleştirdiği katliama sessiz kalıyorlar.

Türkiye ise, bu haksız savaş Ortadoğu'da bölgesel güç olmak için kullanıyor. Başbakan Erdoğan İsrail'e esip gürlüyor, ama Filistin halkının üzerine bomba yağdıran İsrail uçakları tatbikatlarını Konya ovasında yapıyorlar. Türkiye, ABD'den sonra İsrail'in en yakın müttefiki konumundadır. Türkiye ile İsrail arasında birçok askeri anlaşma var. Türkiye'nin egemenleri tam bir ikiyüzlülük içerisindedirler. İsrail'e karşı esip gürlenenler neden askeri anlaşmaları bozmuyorlar?

Tüm ezilen halklar gibi, Filistin halkının da gerçek dostu dünya işçi ve emekçi sınıflarıdır. Dünyanın her köşesinde işçi ve emekçi kitleler İsrail katliamına karşı tepkilerini ortaya koyuyorlar. Kendi hükümetlerine katliama engel olmaları için çağrıda bulunuyorlar. Bu haksız savaşın son bulması ve Filistin halkının özgürlüğe kavuşması için, dünya işçi sınıfının harekete geçmesi gerektiği açıktır. Sendikalar da dahil olmak üzere tüm işçi sınıfı örgütleri soruna sahip çıkmalıdır. Dünya ölçeğinde milyonlarca üyesi olan sendikalar, İsrail'i kınamaktan öteye adımlar atmalıdır.

Çürüyen kapitalist sömürü düzeni insanlığa her geçen

gün yeni felâketler getiriyor. Savaş, kriz, açlık ve yoksulluk günlük hayatın bir parçası haline geldi. Dünya ölçeğinde krizden dolayı milyonlarca işçi işten atıldı. Tüm devlet olanaklarını kapitalistleri iflastan kurtarmak için kullanan egemenler, işçilerin yaşam koşullarını düzeltmek bir yana, onlardan toplanan fonları da patronlara peşkeş çekiyorlar.

Türkiye'de de her geçen gün kapının önüne konulan işçilerin sayısı artıyor, hak gaspları yaygınlaşıyor. Yeni yılla birlikte sermayenin işçi sınıfına dönük saldırıları daha da artacak. 2009 yılı bütçesini açıklayan Başbakan, "milletimiz kazanacaksa biz kaybetmeye hazırız" sözleriyle göz boyamaya çalışıyor. Bütçe tümüyle sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet edecek bir şekilde hazırlanmıştır. Oysa bütçeyi oluşturan vergiler esas olarak işçi sınıfından kesilmektedir. Buna karşın, işçilerin çıkarına herhangi bir düzenleme yapılmamıştır ve yapılmamaktadır. Eğitim ve sağlık paralı hale getirilmiştir. Sudan elektriğe, doğalgazdan akaryakıtı dağın her şey aşırı zamlanmıştır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, AKP hükümeti IMF ile yeni bir anlaşma yapma hazırlığındadır. Alınacak paranın kapitalistlere aktarılacağı

ise bir sır değildir. Ve elbette AKP, bu borcun geri ödenmesi için bir kez daha elini işçi sınıfının cebine atacaktır. Tüm bunlara karşı, yani savaşın ve krizin getirdiği yıkımı durdurmak için örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Başka çaremiz olmadığı bir gerçektir. Dünyanın birçok köşesinden mücadele kıvılcımları çakılıyor. Komşumuz Yunanistan'da işçiler ve öğrenciler ayakta... Türkiye'de ise işten atılan işçilerin fabrika işgalleri ve direnişleriyle mücadele büyüyor. Krizin faturasını ödememek ve patronlara ödetmek için her işyerinde mücadeleye girişmeli ve mücadelelerimizi birleştirmeliyiz. İşçiler ancak örgütlüseler güçlüdürler. Patronların saldırılarına karşı ortak bir mücadele vermeliyiz. Krizin geçici olduğunu düşünmek, "beni vurmaz" diye düşünmek saflık olur. Mücadeleden geri durmak demek, işten atılmayı, açlık ve sefaletle itilmeyi kabul etmek demektir. Bunu kabul edecek miyiz? ■

Limter-İş Başkanı Cem Dinç'le Söyleşi

Tuzla tersanelerinde ölümler devam ediyor. Onca ölüme rağmen patronlar önlem almak yönünde kollarını kıpırdatmıyorlar. Yoğun çalışma koşulları, düşük ücretler ve ölümler yetmiyormuş gibi, krizle birlikte binlerce tersane işçisi sokağa atıldı. İş cinayetlerinin devam ettiği ve krizin faturasının işçilere kesildiği bu süreçte, tersane işçilerinin sorunlarını Limter-İş Başkanı Cem Dinç'le konuştuk. Burada kısaltarak yayınladığımız söyleşinin tam metnine sitemizden ulaşabilirsiniz.

UİD-DER: Ekonomik kriz tersane işçisini nasıl etkiledi?

Cem Dinç: Krizle birlikte binlerce işçi işten çı-

kartıldı. Tuzla tersanelerinde kaç işçinin çalıştığı tam olarak bilinmiyor. Tersane bölgesinde krizle birlikte işten atılan işçi sayısının 10 bin civarında olduğunu düşünüyoruz. GİSBİR'in açıklamasına göre 2009 yılı içinde 20 bin işçi daha işten atılacak. Biz işçi ve emekçiler olarak krize şu noktadan bakmalıyız: Bu krizi biz mi yarattık? Düne kadar sermayedarlar ve patronlara para kazandırırken onlar biz işçilere ne verdiler? Bugün neden kriz gerekçesiyle binlerce işçi işten atılıyor? Bu krizi biz işçiler yaratmadık. Dolayısıyla da krizin yükünü patronlar çekmelidir. Tersanelerde yüzde 90 taşeron işçi çalışıyor. İşten atılan işçilerin çoğunluğu taşeronda çalışan işçilerdir. Birçok tersanede işçi ücretlerine zam yapılmıyor ve kazanılmış hakları ellerinden bir bir alınıyor. Başbakanın krizi fırsata dönüştürecek açıklamasının anlamı, sendikalı işçileri işten atın, ücretleri düşürün, kazanılmış hakları gasp edin ve az işçiyle çok iş yapın demektir. Bizler de işçi ve emekçiler olarak bu krizi bir fırsata çevirmeliyiz. Ne yapabiliriz? Sokaklara ve alanlara çıkıp, krizi biz yaratmadık bedelini de biz ödemeyeceğiz demeliyiz. Kısa vadede örgütlü tepkiyle sokaklara çıkıp zamları geri aldirmalıyız. Haklarımızı koruyup, yeni hak kayıplarına izin vermemeliyiz.

UİD-DER: Dünyada yaşanan ve tersaneler bölgesini de etkileyen ekonomik krize karşı Limter-İş sendikasının talepleri nelerdir?

Cem Dinç: İşten çıkarılmalar karşısında işçiler işyerini terk etmemeli. Kazanılmış hakların gasp ettirilmemesi gerekiyor. Sigorta hakları, çalışma saatleri ve ücretler korunmalı. Tüketim maddelerine yapılan zamların geri alınması için mücadele verilmeli. Örgütlenmezsek tepkilerimiz saman alevi gibi sönmeye başlar. Adaletten yana, özgürlükten yana olan demokratik kitle örgütlerinin, emek örgütlerinin emek cephesini örmesi gerekiyor. Son Ankara mitinginde merkezi düzeyde yapılan ve 100 bini aşan kitlenin katılımı önemli oldu. İşçi ve emekçilerin bulunduğu tüm bölgelerde yerel örgütlenmeler oluşturulmalı ve bunlar birleştirilmelidir. Diğer bir adım, her yerde sendikal örgütlenmeyi büyütme gerekiyor. İtalya'da, Fransa'da ve Yunanistan'da işçi ve emekçiler, öğrenciler saldırılara karşı meydanlarda cevap verdiler. Bizim de bu hattan yürümemiz gerekiyor. Kapitalistlere "sizler gereksizsiniz, size ihtiyacımız yok" demek

gerekiyor. Bu saldırıların cevabı sokaklarda verilmelidir.

UİD-DER: Taleplerinizi hayata geçirmek için neler yapıyorsunuz?

Cem Dinç: Biz krize karşı çeşitli bildirimler, afişler, panellerle tersane işçilerine krizi ve krize karşı neler yapılması gerektiğini anlatıyoruz. Tuzla'da oluşturulan Krize Karşı Tuzla Mücadele Platformunda çalışmalar yürütüyoruz. Tersanelere yönelik basın açıklamaları ile işçileri krize karşı uyarıyoruz. Kimi işçilerde kafa karışıklığı var. Hatta "ne yapabiliriz kriz var" diye düşünenler çoğunlukta. Örgütsüz toplum olmamızın birer sonucudur bu. 23 milyon işçi olduğu söyleniyor, fakat 600-700 bin civarında sendikalı işçi var. İşçiler örgütsüzse nasıl sokaklara inip mücadele edecekler? Güvensizlik ve örgütsüzlük taleplerimizi tersanelerde hayata geçirmemizin önünde büyük bir engel haline geliyor. Borçlar, geçim sorunları, kredi borçları, işsizlik ve polis copu işçiyi köşeye sıkıştırıyor. Fakat her şeye rağmen tek çözüm yolunun örgütlenmekten geçtiğini, kolay çözüm olmayacağını ifade ediyoruz biz.

UİD-DER: İşten atmaların dışında iş cinayetleri tersanelerde devam ediyor. Kazaların önüne geçmek için neler yapılmalı?

Cem Dinç: Kriz döneminde iş cinayetleri çok daha fazla artacak. Patronlar işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerini bir maliyet olarak görüyorlar. Kriz döneminde ise bu türden önlemleri hiç almayacaklar. Örgütlü işçileri işten çıkaracaklar. Çalışma saatlerini yükseltecekler. Esnek çalışma uygulanacak. Az işçiyle çok iş yaptırılacak. İşçiler kendi haklarını bilmeli. Buldukları yerlerde fazla çalıştırmalara karşı durmalı, ücretlerin düşmesine karşı çıkmalı. Sigortasız çalışmalara karşı olmalıyız. İşyerleri ile sınırlı kalmadan hem patronlara karşı hem de bu sisteme karşı mücadele etmeliyiz. Adı üstünde kapitalist sistem yani para sistemidir. Bizce bu sistem son evrelerini yaşıyor. İnsanlığın kurtuluşu sosyalizmedir. "Gelin bu sistemi birlikte kurtaralım, aynı gemideyiz" diyor kapitalistler. İşçiler kapitalistlerle aynı gemide değildirlir, olamazlar da. Biz üretiyoruz, biz bu dünyayı omuzlarımızda taşıyoruz. Bizler kapitalistlere "siz gereksizsiniz" diyoruz. Tek çaremiz örgütlenmekten geçiyor. İnsanlık her zaman kendisi için daha iyi bir sistem kurmuştur. Bu açıdan bizler, işçiler, emekçiler ve ezilenler olarak örgütlenip bu sisteme karşı mücadele etmeliyiz. Yaşanan saldırılara karşı örgütlü bir tepki vermeliyiz.

UİD-DER: Teşekkür ederiz.

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikası çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!

- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Sinter İşçisi Direnişte

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlenen Sinter Metal işçileri 19 Aralıktan bu yana direnişler. Sinter Metal'de yaklaşık **500** işçi çalışıyor. Sendikal örgütlenmeye engel olmak isteyen patron, performans düşüklüğünü bahane ederek 35 işçiyi işten çıkardı. Sinter işçileri arkadaşlarına sahip çıkarak işten atılmaları karşı 19 Aralıkta topluca sendikaya üye olarak tepki verdiler.

22 Aralık sabahı işbaşı yapmak üzere fabrikaya gelen işçiler karşılarında patronu buldular. Sinter patronu işçilere işbaşı yaptırmayarak **tüm işçilere işten atıldıklarını** söyledi. Fakat patron beklediği bir tepkiyle karşılaştı. İşçiler fabrikayı **işgal ederek** patrona cevap verdiler. Üç gün boyunca işgali sürdüren işçiler daha sonra direnişlerine fabrika önünde devam ettiler. **382 Sinter işçisinin direnişi** halen sürüyor.

Her patron gibi Sinter patronu da işçilerin örgütlenmesinden ölesiye korkuyor. Bu nedenle

işçilerin bir araya gelmesini önlemek için işyerini **on ayrı şirkete** bölmüş. Her birini ayrı bir yakınının üzerine yapmış. Ama uyanmaya başlayan işçilerin bir araya gelip örgütlenmeye başlamasına engel olamadı. Sinter işçileri **direniş okulunda** bilinçleniyorlar.

Sinter işçilerinin başarısı başta bölgedeki işçiler olmak üzere tüm işçi sınıfının başarısı olacaktır. O halde Sinter işçilerinin mücadelesine **omuz verelim** ve mücadeleyi tüm işyerlerine yayalım!

Tekimsa İşçilerinin Direnişi Sürüyor

■ Tekimsa'dan bir işçi

Tekimsa fabrikasında kriz bahanesiyle aralık ayı boyunca işten atılan işçi sayısı **135** kişi oldu. Krizin bedelini ödememek için başlattığımız **direniş sürüyor**. Direnişimizi, sendikamız **Celik-İş**'e bağlı Feniş Alüminyum ve Demirsan fabrikalarından temsilci arkadaşlar da ziyaret etti. Ziyaretleri biz direnen işçileri sevindirdi.

Son dönemde **sendikalı işçilere yapılan saldırılar** artarak devam ediyor. Biz işçilerin bu saldırılara karşı **ortak bir mücadele** yürütmesi gerekiyor. Tekimsa'da da sendikamızı tasfiye etmek gibi bir süreç başlamış ve atılan 116 işçi de bu sürecin son halkası olmuştur. İçerideki arkadaşlarımıza karşı **baskılar giderek artmış** ve biz direnişçi işçilerle görüşmeleri engellenmiştir. İçeride çalışan arkadaşlarımızla işveren temsilcileri sürekli toplantılar yapıp sindirmeye, direnişe destek vermelerinin önüne geçmeye çalışıyorlar. Bizler tüm bu baskı ve dayatmalara karşı, yasadışı yollarla işimize son veren patrona kar-

şı mücadelemizi sürdüreceğiz. Aynı zamanda **sendikamızı savunmak için** de zor şartlar altında azimle çalışıyoruz. Bizler biliyoruz ki **BİRLEŞEN İŞÇİLER YENİLMEZLER**. Taleplerimizi ve örgütlü duruşumuzu sergileyen sloganlarımızı da organize sanayi içerisinde tüm işçi kardeşlerimizin duyması için haykırıyoruz. Eminim ki bu mücadelemiz organize sanayi içindeki patronları fazlasıyla rahatsız etmiştir. Atacakları adımları artık daha ihtiyatlı atacaklardır.

Biz işçiler sınıfımıza yapılan saldırıları ancak **örgütlenerek geri püskürtebilir** ve mücadeleden kazanımla ayrılabiliriz. Bunun için işçi sınıfının dayanışmasını yukarılara taşımamız gerekmektedir. Yapılan tüm saldırılara karşı örgütlü bir mücadele yakıncılaşmıştır.

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

Krizin Faturası Patronlara!

Zafer Direnen İşçilerin Olacak!

Patronların Saldırıları Tüm Hızıyla Devam Ediyor!

■ Akhisar'dan bir işçi

Akhisar'da faaliyet gösteren, yaklaşık 1000 işçinin çalıştığı ve işçilerin **Çimse-İş** sendikasında örgütlü olduğu **Graniser Granit ve Seramik** fabrikasında patronlar, krizi ve yeni gelen zamları bahane ederek, 28 Kasımdan 5 Ocağa kadar üretimi durdurmuş ve tüm işçileri ücretsiz izine çıkartmıştı. 5 Ocakta ise hangi işçilerin işten çıkacağı ve hangi bölümlerin çalışmaya devam edip etmeyeceği kararlaştırılacaktı. Fakat bu tarih ani bir kararla, 12 Ocağa ertelendi. Daha öncesinde bir **mücadele komitesi** örgütleyen işçiler ise, yaptıkları toplantılarda, hiçbir arkadaşlarının **işten atılmasına göz yummayacaklarını**, krizi onların çıkartmadıklarını ve bedelini de ödemeyeceklerini ifade etmişlerdi. Fakat alınan son erteleme kararı, işçilerde çözümlere yol açıyor. Açlıkla, parasızlıkla işçileri terbiye etmeye çalışan patronlar, olası bir grev ve direnişten kurtulmanın çaresini **ücretsiz izinlerin uzatılmasında** görüyorlar. Ve bunda "siz tazminatlarınızı almaya bakın, başka iş bulursunuz" diyen **işbirlikçi sendika bürokrasisinin** de yardımıyla başarılı oluyorlar. Bu da bir kez daha biz işçilerin her şeyden önce **kendi örgütlülüklerine** güvenmeleri gerektiğini, sendikalı olmanın yetmediğini, sendikalarımıza sahip çıkmamız ve onları denetlememiz gerektiğini gösteriyor. ■

Gürsaş İşçisinin Direnişi Devam Ediyor

47 işçinin çalıştığı Gürsaş Elektronikte, patron, işçilerin **Birleşik Metal-İş** sendikasında örgütlenmeye başladığı haberini alır almaz, 23 Aralıkta 8 işçiyi işten attı. İşten **atılan 8 işçinin** 6'sı işyeri önünde direnişe başladı.

Gürsaş'ta halen çalışan **işçilerin çoğunluğu sendikaya üye**. Bu nedenle Gürsaş patronu, çalışan işçileri direnişçi işçilerden koparmak için baskı altında tutuyor. Çalışan işçiler de **işten atılmayla** tehdit ediliyorlar. Gürsaş'ta çalışan işçiler, atılan arkadaşlarının geri alınması için **iş yavaşılatıyorlar**. Birçok işçi mola saatlerinde direnişçi arkadaşlarının yanına gelerek onlara destek veriyor.

Sınıf dayanışmasının çok güzel bir örneği de **Gürsaş ve Sinter** işçileri arasında yaşanıyor. **Sinter işçileri, fabrikalarına yakın olan Gürsaş işçilerini yalnız bırakmıyorlar**. ÜİD-DER'li işçilerin de destek verdiği Gürsaş direnişi devam ediyor. Süren **direnişlerin birleştirilmesi** ve bölgedeki sendikalı-sendikası tüm işçilerin mücadeleye katılması çok önemlidir. Gürsaş ve Sinter işçilerinin direnişinin başarıya ulaşması için, başta İMES bölgesi olmak üzere tüm işyerlerinde sınıf dayanışmasını büyütme gerekiyor.

Philips İşçisi Direniyor

Gebze Organize Sanayi bölgesinde bulunan Philips fabrikasında, işçiler, **işyerlerinin kapatılmasına** karşı çıkmak için fabrikayı **işgal** ettiler. 6 Ocakta gerçekleşen işgal eyleminde **100** işçi yer aldı. Fabrika içerisinde bulunan Hollandalı genel müdür de işgal süresince içeride mahsur kaldı. İşverenin şikâyeti üzerine **jandarma, işçileri 6 saat sonrasında zorla fabrikadan dışarı çıkardı**. Philips'te işten çıkarılan 150 işçi, "krizin sorumlusunun kendileri olmadığını, faturasını da ödemek istemediklerini" söyleyerek böyle bir eylem kararı aldıklarını ve bunda kararlı olduklarını ifade ediyorlar. ■

Tezcan İşçisi Yalnız Değildir!

17 Aralıkta 39 işçi arkadaşımızın işten atıldığı Tezcan Galvaniz'de, 26 Aralıkta **83** işçi arkadaşımız daha hiçbir sosyal hak ve tazminat ödenmeden **işten atıldı**. Servislere alınmayan işçiler 28 Aralıkta Arslanbey Sanayi Bölgesinden **İzmit'e kadar yürüyerek** eylem ve basın açıklaması yaptılar. Bunun ardından 83 işçi, 29 Aralıkta, 8-18 vardiyasındaki işe gelen arkadaşlarının yardımıyla fabrika içine girdiler. Güvenliğin tüm engellemelerine rağmen fabrikanın yemekhanesine giren işçiler kendilerini buraya kilitleyerek **işgali başlattılar**. Bunun üzerine işveren yemekhanedeki elektrik, su ve doğalgazı keserek direnişi kırma-ya çalıştı. Aç ve susuz bırakılan işçiler mücadelesinden **ödün vermeyerek** direnişi devam ettiriyorlar.

İşgali devam ettiren arkadaşlarına destek vermek için **Birleşik Metal-İş** sendikasında örgütlü olan ADD, Standart Alüminyum, Baysan Trafo, Cem Tava ve çeşitli fabrikalardan işçiler de kendi mesailerinden sonra fabrika önüne gittiler. Hep bir ağız-

dan **Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz, Krizin Faturası Patronlara, Tezcan İşçisi Yalnız Değildir** sloganları haykırıldı ve halaylar çekildi.

Saat 18'de, 8-18 vardiyasında çalışan Tezcan işçileri de fabrika kapısına geldiler. Bunun üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamada, sendikal örgütlenmenin anayasal bir hak olduğunu, ancak Tezcan patronunun bu yasalara uymadığını söyledi. Fabrikanın son beş yıl içerisinde muazzam bir büyüme kaydettiğini ve bu büyümenin işçilerin emeği sayesinde gerçekleştiğini belirtti. Buna rağmen krizin faturasının yine de işçilere ödetilmeye çalışıldığını anlattı. Basın açıklamasının ardından **destek vermeye gelen işçiler** sloganlarla oradan ayrıldı. İçerideki işçiler işgal ve direnişlerini devam ettiriyorlar.

ÜİD-DER üyesi işçiler olarak Tezcan işçisinin bu haklı mücadelesinde bizler de onların yanındayız. ■

Mamak Halkı Zamlara Karşı Yürüdü

■ Ankara'dan ÜİD-DER'li işçiler

28 Aralık Pazar günü "Zamlar Geri Alınsın, Krizin Faturasını Emekçiler Değil Patronlar Ödesin" pankartı altında Mamak'ta yapılan mitinge yaklaşık 600 kişi katıldı. Mitingde ÜİD-DER'li işçiler olarak bizler de vardık ve bu krizi bizim yaratmadığımızı, bedelini de ödemeyeceğimizi hep birlikte haykırdık.

Tekmezar Parkından başlayan yürüyüş "**Krizin Bedeli Patronlara**", "Doğalgaz Zamları Geri Alınsın", "**Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız**", "Barınma Hakkımız, Söke Söke Alırız", "**Susma Haykır Zamlara Hayır**" sloganları eşliğinde Tuzluçayır Meydanına kadar sürdü. Tuzluçayır Meydanında yapılan basın açıklaması ve konuşmaların ardından miting sona erdi.

Konuşmalar sırasında ÜİD-DER'li işsiz bir arkadaşımız da söz aldı: "Yaşanan kriz dolayısıyla her gün fabrikalar kapatılıyor ve milyonlarca işçi işten atılıyor. Ama bu krizi biz yaratmadık. **Bu kriz yanlış politikaların doğurduğu bir finans krizi değil, kapitalist sistemin özün-**

den kaynaklanan bir krizdir. Bizler bu krizin faturasını ödemeyi reddediyoruz. Krizin bedelini patronlar ödemelidir. Mücadelemizi sendikalarımızdan, derneklerimizden güç alarak devam ettirmeliyiz. Bu bizim için bir tercih değil yaşamsal bir zorunluluktur." Konuşmasının ardından arkadaşımız işçi sınıfın devrimci şairi Nazım Hikmet'in "Onlar" şiirini okudu ve hep birlikte haykırdık: "**Asırda onlar yendi onlar yenildi, çok sözler edildi onlara dair ve onlar için zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur denildi.**"

Mitingde söz alan işçiler başta ulaşım sorunu ve doğalgaz zammı olmak üzere çeşitli sorunlarını dile getirdiler. Daha sonra miting atılan sloganlarla son buldu.

Gerek Türkiye'nin gerekse de dünyanın pek çok yerinde insanlar sokaklarda aynı sloganı haykırıyorlar. Dünya işçi sınıfı patronların yarattığı krizin bedelini ödemeyecek. Bu bilinçle haykırıyoruz:

Krizin Faturası Patronlara!

Türk İş İstanbul Şubeler Platformu tarafından düzenlenen ve DİSK ve KESK'e bağlı bazı sendikaların, HSGG Platformunun ve çeşitli sosyalist grupların destek verdiği basın açıklamasına 2 bine yakın işçi katıldı. **Bir mitinge dönüştürülen basın açıklaması, İsrail'in Gazze'de yürüttüğü katliama karşı öfke seline sahne oldu.**

İşçiler, İsrail saldırılarını ve krizin faturasını emekçilere ödettirmeye çalışan patronları protesto etti. Beyoğlu Tünel'de bir araya gelen işçi ve emekçiler, sloganlarla Taksim Tramvay Durağına doğru yürüyüşe geçti. Kortejin önünde Türk-İş imzalı "**Krizin yükünü reddediyoruz. İsrail vahşetini lanetliyoruz**"

yazılı pankart taşınırken, Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu da eyleme "Filistin'deki vahşet insanlık suçudur. İsrail ile bütün anlaşmalar iptal edilsin" yazılı pankartla katıldı. Eylemde, Filistin bayrakları yaygın olarak taşındı. Yürüyüş boyunca, "Katil İsrail Filistin'den defol", "Filistin'de dövüşene bin selam", "Katil İsrail, işbirlikçi AKP" sloganları atıldı.

Yürüyüş

Taksim'e yakın polis barikatıyla engellenmek istendi. Ancak "Emekçiye değil, İsrail'e barikat" "faşizme karşı omuz omuza" sloganıyla polis engelini protesto eden işçilerin kararlı duruşu sonucu, polis, barikati açmak zorunda kaldı. ■

"Krizin Yükünü Reddediyoruz, İsrail Vahşetini Lanetliyoruz"

Uyanıyor Esirler Dünyası

Yunanistan'da İsyan

Dünyanın birçok köşesinden işçilerin ayak sesleri geliyor. İşçilerin biriken öfkesi patlamalı bir şekilde açığa çıkıyor. Ayaklanmalar, genel grevler, fabrika işgalleri ve direnişler yaşanıyor. 2008'in baharında tam 33 ülkede "gıda ayaklanmaları" yaşanmıştı. İşçi ve emekçi kitleler sokaklara döküldüler, içine sürüklendikleri işsizliğe, açlığa ve yoksulluğa karşı tepkilerini ortaya koydular. 2008 kapanırken son isyan Yunanistan'dan geldi.

6 Aralık gecesi Atina'da bir öğrencinin (15 yaşındaki Aleksandros Grigoropoulos) polis tarafından silahla öldürülmesi tüm Yunanistan'ı sarsan bir isyan dalgasının kıvılcımı oldu. Günlerce, başta Atina olmak üzere, Yunanistan'ın dört

bir köşesindeki kentlerde kitlesel protesto eylemleri yapıldı. Kitleler polisle çatıştılar, polis karakollarına baskınlar yaptılar, devlet binalarına ve büyük sermayenin sembolü olarak görülen bankalara ve mağazalara saldırdılar. Ortaöğrenim okulları ve üniversitelere dek yüzlerce okulda boykot ve işgaller, radyo-televizyon kanallarının işgali gibi eylemler geçgündüz dinlemeden sürdü. Eylemler hâlâ devam ediyor.

Bu olaylar çok önemlidir. Yunanistan egemenleri uzun bir dönemdir işçi sınıfının kazanılmış haklarına saldırıyorlar. Sosyal güvenlik büyük ölçüde tasfiye edildi, emeklilik yaşı artırıldı, iş saatleri uzatıldı, işsizlik arttı, esnek çalışma yaygınlaştırıldı ve ücretler düşürüldü. Okuldan mezun olan on binlerce genç boşa geziyor ve mezun olacak yüz binlercesini aynı akıbet bekliyor. Tüm bu saldırılara, Yunan işçi sınıfı uzun bir zamandır

grevlerle ve genel grevlerle cevap veriyordu. İşte patlak veren isyan tam da işçilerin ayağa kalktığı bir döneme rastladı. Öğrencilerin büyük bölümü işçi ve emekçi sınıfların çocuklarıdır. Onlar annelerine ve babalarına reva görülen ve mezun olduktan sonra ise kendilerini bekleyen hayata karşı isyan bayrağı açtılar. Onlar patronların saldırılarına, işsizliğe, uzun çalışma koşullarına, düşük ücretlere, yoksulluğa ve devlet baskısına isyan ettiler.

Öğrencilerin isyan dalgası sürerken işçiler de bir günlüğüne genel greve gittiler. 10 Aralıkta, Yunanistan'ın iki büyük sendikası Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Kamu Çalışanları Sendikasının çağrısı üzerine 24 saatlik genel grev ve ülke çapında yürüyüşler gerçekleşti. Grev kararı 3 hafta önce, yani 6 Aralık cinayetinin öncesinde alınmıştı. Amaç hükümetin saldırılarını protesto etmektir. Bu protesto, isyan dalgasıyla çakıştı.

Kamu sektörü çalışanlarının, öğretmenlerin, gazetecilerin, banka çalışanlarının yoğun olarak katıldığı grev ve gösterilerde hükümetin ekonomi politikaları protesto edildi. İşçiler hükümetin sosyal harcamaları arttırmasını, ücretleri ve emekli maaşlarını yükseltmesini talep ettiler. Atina Havaalanında uçak seferleri iptal edildi, toplu taşıma araçları çalışmadı. Okullar kapandı. En büyüğü Atina'da gerçekleşen yürüyüşlerde polis katliamı da protesto edildi. Atina'da birine 40 bin diğerine 8 bin kişinin katıldığı 2 yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşlerde öğrenciler işçilere destek verirken, Yunanistan işçi sınıfı da gençliğin haklı isyanına destek verdi.

Yunanistan'da yükselen mücadele dünyanın tüm egemenlerini korkutmuş ve paniğe sürüklemiştir. Çünkü Yunanistan'daki isyan başta Avrupa olmak üzere dünyanın diğer yerlerindeki işçilere ve öğrencilere örnek oluyor. Nitekim olaylar kısa zamanda Fransa, Almanya ve İtalya'da da etkisini gösterdi. Bu ülkelerde yürüyüşler gerçekleştirildi.

Özellikle İtalya'da büyük bir grev ve on binlerce işçinin ve öğrencinin katıldığı mitingler yapıldı. Korkuya kapılan Fransa parlamentosu, sosyal güvenliğe ve parasız eğitim hakkına saldıran, dolayısıyla öğrencileri de etkileyen yasayı kabul etmeyerek ertelemek zorunda kaldı.

Tüm bunlar gösteriyor ki, işçi sınıfı ayağa kalkıyor. Kırıyor zincirlerini ve uyanıyor esirler dünyası. Latin Amerika'da işçilerin başlattığı isyan dalgası Avrupa'ya ve dünyanın diğer yerlerine yayılıyor. Yunanistan'daki ve Avrupa'daki kardeşlerimizin verdiği mücadelelere selam olsun. Şimdi sıra bu topraklar üzerinde yaşayan bizlerde. Kardeşlerimizin yaktığı ateşten faydalanıp meselemizi tutuşturalım! İşçi sınıfını işsizliğe, açlık ve yoksulluğa iten, savaşlarda birbirine boğazlatan ve yok eden bu kahrolası kapitalist düzeni yıkalım!

ğına meydan okuyan petrol işçileri 7 Ocakta süresiz olarak greve çıktılar. Devlete ait petrol işletmelerinde çalışan işçiler ücret artışı taleplerini kazanana kadar grevi sürdürmeye kararlı olduklarını dile getiriyorlar. Grev ülkenin 4 büyük rafinerisinde işçilerin tam katılımıyla aynı anda başladı. Grevin başlamasıyla birlikte Hajira-Vijaipur-Jagdishpur doğalgaz nakil hattı da kapandı. Her gün Koyalı Rafinerisinde 260 bin, Panipat Rafinerisinde 240 bin, Mathura Rafinerisinde 160 bin ve Haldai Rafinerisinde 120 bin varil petrol işleniyor. Özel sektörün elindeki 2 rafineride ise üretim devam ediyor. Devlet yetkilileri grevden fazla etkilenebileceğini açıklayarak işçilerin moralini bozmaya çalışıyor.

Bu sektörde işçiler daha önce de pek çok kez greve gittiler. Grevin kısa süreli olması halinde eldeki stokları kullanarak enerji sıkıntısına yol

Vietnamlı İşçiler Onurları İçin Grevde

Vietnam'da Tayvanlı bir şirkete ait ayakkabı fabrikasında yaklaşık 4 bin işçi, patronların ve müdürlerin acımasız davranışlarına isyan ederek greve başladı.

Çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu Sun Jade şirketinin üretim tesislerinde Çinli müdürler işçilere şiddet uyguluyor, hakaret ediyor ve onur kırıcı biçimde davranıyorlardı. Hastalanan işçilere izin verilmiyor, ücret kesintileri ile işçiler cezalandırılıyordu. Tüm bu saldırıları protesto eden grevci işçiler, çalışma saatlerinin düşürülmesini, onur kırıcı davranışlara ve ücret kesintilerine son verilmesini talep ediyorlar.

Aynı fabrikada 2008 yılı Haziran ayından bu yana 3. kez grev gerçekleşiyor. Daha önceki grevler ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi taleplerini içeriyordu.

Vietnam'da 2008 yılı boyunca ülke çapında 775 grev gerçekleşti. Her yıl Ocak ayı sonlarında sanayi işçileri yıllık izin ve ikramiye taleplerini dile getiriyorlar. Şu günlerde de Vietnamlı sanayi işçilerinin yeni bir grev dalgası ile taleplerini yükseltmesi bekleniyor.

Hindistan: Petrol İşçileri Grev Yasağına Meydan Okuyor!

Yüksek Mahkemenin grev yasa-

açmadan durumu kurtaran devlet, grevi kırmak için elinden geleni yapıyor. Grev süresinin uzaması durumunda devlet öncelikle özel sektöre ve ithalata yüklenerek açığı bu kanallardan kapamaya çalışıyor. Bu yüzden özel sektördeki işçilerle devlet işletmelerinde çalışan işçilerin mücadele birliğinin yanı sıra, diğer ülkelerin petrol işçileriyle uluslararası dayanışmanın örgütlenmesi de hayati bir önem taşıyor.

Hindistan'da onbinlerce kamyon şoförünün ülke genelinde 5 Ocakta başlattıkları grev de devam ediyor.

Macaristan'da Havaalanı İşçilerinin Mücadelesi

Macaristan'daki en büyük uluslararası havaalanında 10-22 Aralık tarihleri arasında 12 gün süren bir grev gerçekleştirildi. Toplu görüşmelerin başlaması ile ertelenen grev, sendika ile işveren arasındaki görüşmeler sonuç vermezse yeniden başlayacak. Toplu sözleşme maddelerinde değişiklik talep eden işçiler, primlerin arttırılmasını ve işten çıkarmaların engellenmesini içeren maddeler ileri sürüyor. İşveren ise yabancı işçileri ve grev kırıcıları işe alarak işçileri tehdit ediyor. İşçiler talepleri doğrultusunda mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceklerini belirtiyorlar. Yer hizmetlerinin aksamasını sağlayan grev, uçuşları engellemediği için taşeron firma da işçilere kendi koşullarını dayatmaya çalışabiliyor. ■

Sinter ve Gürsaş işçisi yalnız değildir!

■ Bostancı'dan bir işçi

Sinter ve Gürsaş işçileri yeni yılın ilk mesai gününü, 2 Ocak Cuma gününü, fabrika önünde sürdürdükleri direnişle karşıladılar. Bizler de ÜİD-DER Bostancı temsilciliğinden arkadaşlarımızla her iki fabrika işçilerinin direnişlerine destek vermek için onların yanındaydık. Sloganlarımızla önce Sinter işçilerini ziyaret ettik. Sabahın ilk saatlerinde henüz yeni toplanan işçiler alkışlarıyla bizleri karşıladılar. “Yaşasın Sınıf Dayanışması!”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!”, “Sinter İşçisi Yalnız Değildir!” sloganlarını hep beraber coşkuyla haykırarak. Sohbetlerimizde Sinter işçileri, patronun saldırısı arttıkça birbirlerine daha sıkı sarıldıklarını ve mücadelelerini sürdürmekte sonuna kadar kararlı olduklarını vurguladılar. Bizler de Sinter

işçilerinin bu kararlı ve onurlu mücadelelerini selamlayarak yanlarından ayrıldık.

Gürsaş işçilerinin yanına da sloganlarımızı atarak gittik ve dosta düşmana Gürsaş işçilerinin yalnız olmadıklarını duyurduk. Oraya vardığımızda bizleri karşılayan arkadaşlarımızdan direnişleri hakkında bilgi aldık. Gürsaş işçilerinin çadırına önceki akşam bir saldırı olmuş ve çadırları yıkılmıştı. İşçilerin örgütlülüğünden öcü gibi korkan patronun bir çadıra dahi tahammülü yoktu. Direnişçi işçi arkadaşlarımızdan bir tanesi “Ben milliyetçi bir işçiydim, fakat bu mücadeleye başlayınca gördüm ki, vatan bizim değilmiş. Çadırımız için bile... Bir karış toprak bizim için yokmuş. Şimdi anladım ki sizin gibi dostlarımız bizlere sahip çıkıyor ve destek veriyor. Biz şimdi daha sağlam ve daha büyük bir çadır yapacağız” diye direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini anlattı.

Hep söylediğimiz bir şey var: Grevler ve direnişler bir okuldur. Ve biz işçiler vatanın, devletin, askerinin ve jandarmanın aslında kime hizmet ettiğini ve kimin olduğunu buralarda öğreniriz. Nasıl bir dünyada yaşadığımızı da öğreniriz. Fakat direnişler ve grevler bir taraftan da patronlar sınıfına bir şeyi çok net öğretir: İşçiler olmazsa patronlar bir hiçtir. Ve onun için bizlerin örgütlenmesinden öcü gibi korkan patronlar sınıfının tatlı hayalleri kâbusa dönüşür. Her iki direniş bize şunu gösteriyor ki böylesi kriz dönemlerinde zararı işçilerin sırtına yıkmaya çalışan patronlar sınıfına karşı verilecek en güzel yanıt örgütlenmek ve mücadele etmektir. ■

Ankara ÜİD-DER'de yılbaşı

■ Gazi Üniversitesinden bir öğrenci

31 Aralık akşamı tüm ÜİD-DER temsilciliklerine olduğu gibi Ankara'da da bir telaş vardı. Mücadele dolu yeni bir yılı daha karşılamak için dostlarımızla bir aradaydık. Yemeğimizi yiyip, şarkılarımızı, marşlarımızı ve şiirlerimizi hep bir ağızdan okuduk. Ama başka bir heyecanımız daha vardı. Ankara ÜİD-DER olarak yılbaşı akşamı “Hamdolsun Örgütlüyük” isimli oyunumuzu da oynadık. Oyunda vurgulanan, örgütlü mücadelenin zorunluluğuydu. Bizleri anlatıyordu oyun. Bir işçi ailesinin kriz karşısında yaşadıklarını, işten atılma korkularını, vardiya sistemiyle nasıl da birbirimize yabancılaştığımızı anlatıyordu. Tam bir işçi tiyatrosuydu yani. Yazanlar da oynayanlar da işçiydi ve kendimizi, kendi sorunlarımızı anlatmıştık. Eğer biz çalışırsak, örgütlü bir yaşam içindeyse burjuvazinin bizden esirgediği her şeyi yapabiliriz.

Sınıf kürsüsünde yapılan konuşmalarda sıkça vurgu-

landığı gibi birlikte öğrenmeye devam ettikçe daha da güzel işler yapacağız. Şiirler yazabilir, müzik yapabilir, tiyatro oyunları yazıp oynayabilir ve daha pek çok şeyi yapabiliriz. Günlük yaşantımızda çoğumuzun tiyatroyla ilgilenecek “lüksü ve zamanı” yoktur. Ama ÜİD-DER işçilerin birlik olursa neler yapabileceğini hepimize öğretiyor. Yine sınıf kürsüsünde yapılan konuşmalarda bir arkadaşımız, “Örgütsüz işçi yoktur. İşçi, ya kendi sınıfının mücadelesinin içinde örgütlüdür ya da sınıf mücadelesinden uzak kalarak burjuvazinin saflarında örgütlüdür” diye konuştu. Evet, burjuvazinin saldırılarının giderek arttığı, kanlı emperyalist paylaşım savaşının cephelelerinin her geçen gün genişlediği, krizin faturasının işçi-emekçilere kesildiği böylesi bir dönemde işçi sınıfının mücadele saflarında olmakta başka çıkar yol yoktur.

Savaşırsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle yeni bir mücadele yılına girmiş olduk. Bundan sonra da işçi sınıfının içinde bilinçlenmeye, örgütlenmeye ve mücadeleye etmeye devam edeceğiz. Bu yolda derneğimiz ÜİD-DER de bizlere ışık tutmaya devam edecektir. ■

İki seçeneğimiz var

■ Esenler'den bir fabrika işçisi

Ben Hadımköy'de çalışan bir fabrika işçisiyim. Sizin de bildiğiniz gibi uzun zamandır gündemimizde ekonomik kriz var. Önceleri "sadece finans sektöründe" veya "var olan kriz nakit sıkıntısıdır" diye yutturulmaya çalışıldı. Lakin egemen sınıfa hizmet eden yazar-çizer takımı her ne kadar gündemden düşürmeye çalışsa da bu krizi, kriz inadına "ben buradayım ve gittikçe de büyüyorum" demeye devam etti. Artık bu yalanları da söyleyemiyorlar, çünkü var olan **kriz devasa bankalardan sonra devasa işletmeleri-fabrikaları da iflasın eşiğine sürükledi.**

Ben bunları nereden mi biliyorum? Nereden olacak maalesef kendi çalıştığım ve civardaki diğer fabrikalardan. Bu kriz yüzünden dünya genelinde milyonlarca işçi işsiz kaldı ve neredeyse biz bunları elimiz kolumuz bağlı izlemek zorunda kaldık. Ta ki piyango bize de vurana karar! Geçtiğimiz hafta ÜİD-DER Esenler temsilciliğinin düzenlemiş olduğu KRİZİN FATURASI PATRONLARA isimli etkinliğe katıldım.

Katıldığım etkinlikte daha önce de olduğu gibi bilmediğim ama bilmem gereken birçok şey öğrendim. Elimin kolumun bağına istersem çözebileceğimi de. Etkinlik gerçekten

de çok güzel geçti, işçilerin geçmişte de yaşamış olduğu krizler karşısında ne yaptığını ve daha da önemlisi bizlerin bugün ne yapmamız gerektiğini anlatan şiirler, şarkılar ve marşlarla geçen bir zaman dilimi.

Evet dostlar, acı ama gerçek. Bugün bizlerin yaşanan bu kriz karşısında seçebileceğimiz iki seçenek var. Ya önümüze gelen yahut gelecek olan işsizliğe, işsizlikten kaynaklı açlığa ve en az açlıktan ölmek kadar kötü olan savaş cephelerine kendi sınıf kardeşlerimizi katletmeye ya da kendi sınıf kardeşlerimize katılmaya boyun eğip eyvallah diyeceğiz. Ya da bunların hiçbirisini kabul etmeyerek örgütlü bir birlik haline gelerek kendi taleplerimizi dile getirip onlara isteklerimizi kabul ettireceğiz.

İşçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüz bir hiçtir!

Emperyalist savaşlara hayır!

■ Gebze'den bir işçi

Son dönemde yaşadığımız krizin şiddeti artmaya ve krizin etkileri derinleşerek yayılmaya devam ediyor. Kriz bize yansımalarını işten atılmalar ya da ücretli-ücretsiz izinlerle gösteriyor. Önümüzdeki süreçte sermaye sınıfı daha öncelerde olduğu gibi krizin faturasını işçi-emekçilere ödetmeye ve emperyalist paylaşım savaşlarıyla bu krizi geçici olarak atlattırma çalışacak.

İşte böylesi bir dönemde ÜİD-DER'de, yaşadığımız süreçle ilgili bizleri aydınlatan "**Dünya'ya Barış İşçilerle Gelecek**" adlı bir etkinlik düzenlendi. Seminere çeşitli işyeri ve işkollarından işçi arkadaşlar katıldı. Şarkılar, marşlar ve şiirlerle devam eden etkinlikte, **emperyalist savaşlar** ve ABD'nin **Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projesi** adı altında geniş coğrafyalarda devam ettirdiği paylaşım savaşlarından bahsedildi.

Rusya, Çin, Hindistan ve Türkiye gibi ülkeler de, paylaşım savaşlarında, pastadan pay kapmak için çeşitli ittifaklar kuruyorlar. Kutupların belirginleşmeye başladığı bu dönemde bizleri **milliyetçilikle zehirlemeye** çalışıp bizim gibi emekçi kardeşlerimize kırdırma çalışıyorlar. Örgütsüz olduğumuzda sermaye sınıfı bunu başarabiliyor. Ancak örgütlendiğimiz zaman neler yapabileceğimizi tarih bizlere göstermiştir. **1871'de Parisli işçiler** ve **1917'de Rus işçileri** silahlarını patronlarına çevirerek iktidarı ele almışlardı. Bizler de tarihten dersler çıkartıp sorunu dışarıda değil de içeride ararsak sermaye sınıfının oyununu bozmuş oluruz. Bu oyunu bozmak için de örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka şansımız yok. ■

Hiçbir şeyi unutmama!

■ Aydınli'dan genç bir deri işçisi

ÜİD-DER Aydınli şubesinde "Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek" konulu bir işçi Öz-Eğitim etkinliği düzenlendi. Etkinlik, Kürt bir işçi olarak, halklar arasındaki barışa ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlamam için çok faydalı oldu. Çalıştığım fabrika da çeşitli illerden Türk ve Kürt arkadaşlarım var. Genel olarak ilişkiler diken üstünde. Oysa Kürt ve Türk işçiler olarak aynı mahallede oturuyoruz. Mahallede yaşamadığımız bölünmüşlüğü işyerinde fazlasıyla yaşıyoruz. Sanki birileri bunu özellikle kaşıyor gibi.

Kriz, henüz tam anlamıyla tüm sektörlerde yayılmamışken patronlar krizi fırsata dönüştürüp bizleri işsiz bırakmaya başladılar. Gelen zamlarla, ücretsiz izinlerle, işten çıkarmalarla ve hak gasplarıyla yetinmeyecekler... Bir de buna emperyalist savaş eklemek gerek. Fakat bu savaşlarda kendileri savaşmıyorlar. Biz işçi sınıfını kendi çıkarları doğrultusunda, bazen zorla ve genelde de uyutarak kendi peşlerine takıyorlar. Ve sonunda, patronların çıkarları için, başka uluslardan işçi kardeşlerimizle savaşa giriyoruz. **Bu savaşlarda milyonlarca kardeşimiz katledilir ve sonrasında yıllarca sürecek açlık ve yoksulluk yaşanır.** Bir kez daha geçmişte olanları yaşamamanın tek yolu, işçi sınıfının, bilinçlenip, örgütlü bir şekilde sistemin kökünü kurutması ile mümkün olabilir.

Etkinlikte, 1. ve 2. emperyalist savaştan, 1929 büyük bunalımından ve 1917 Ekim Devriminden bahsedildi. Geçmişte milliyetçi dalgaya karşı Bolşevik işçilerin takındığı doğru tutumu bugün de örnek almalıyız. Tarihi unutmamalı, doğru mücadeleleri bugün de Kürt ve Türk işçiler olarak takip etmeliyiz.

Etkinlik esnasında elektriklerin kesilmesine rağmen, mum ışığında söylediğimiz marşlarımızla etkinliğimiz sona erdi. ■

Hasköy'de bülten dağıtımı

Merhaba dostlar. Biz Gebze'den UID-DER'li işçiler, geçtiğimiz Cuma günü *İşçi Dayanışması* bültenimizin 9. sayısını Hasköy Sanayi Sitesinde çalışan işçi dostlarımıza dağıttık. Krizin sarsıntılarını daha da derinden hissetmeye başlayan Hasköy işçileri ile son durumları hakkında sohbetler ettik. *Geçtiğimiz ay bülten dağıtım sırasında genel olarak krizin olmadığına inanan işçiler, bu ay ise yaşanan ekonomik krizin yansımalarını en ağırdan hissetmişlerdi.* Kapanan işyerleri, ücretsiz izinler ve işten çıkarmaların arttığı bölgede, belirsizlik işçilerin yüzlerine de yansımıştı. İşçi dostlarımıza krizin bedelini ödememek için direnişte olan yerlerden kısaca bahsedip, mücadelenin bugün ne kadar önemli olduğunu vurguladık.

Giderek etrafımızı saran, tanıdığımız herkesi ve tüm dünyayı etkileyen krize karşı mücadele saflarını güçlendirmek bugün çok daha önemli. Bu yüzden direnişte olan fabrikaları ve mücadele eden işçileri sık sık ziyaret etmek gerekiyor. İşçi dayanışmasını örnek krize karşı mücadelede güçlü silahlarımızdan birisi olacaktır. Bu sayede daha fazla kâr hırsı yüzünden insanlığa nice acılar yaratan kapitalistlere işçilerin ağır tokadını indirebiliriz. ■

Krizin faturası patronlara

■ Gazi'den bir işçi

UID-DER Gazi Temsilciliğinde düzenlediğimiz **“Krizin Faturası Patronlara”** adlı futbol turnuvasının ilk bölümünü, amaçladığımız gibi dostluk ve dayanışmanın güzel bir örneğini yaşayarak tamamladık. Turnuva 4 hafta sürdü ve 27 Aralık Cumartesi günü tüm takımların birleşerek büyük sahada oynadığı güzel bir maçla sona erdi. Turnuvamıza bu adı vermemizin nedeni patronların bizi futbolla uyutmayı sürdürdüğü bu kriz döneminde işçi kardeşlerimizi krizden haberdar etmek ve derneğimizi tanıtmaktır.

Futbol hepimizin ihtiyacı olan spor yapmanın bir şekli ama biz işçiler sporu patronların bize sunduğu gibi **reketin ve bireyciliğin değil, dostluğun ve dayanışmanın bir aracı yapmak için yan yana geldik.** Turnuva boyunca birçok işçi kardeşimiz derneğimizi ve yaptığımız çalışmalarını tanıma ve bunlara katılma fırsatı buldu. İşçi sınıfını parçalara ayırıp evlerine, internet kafelele, kahvehanelere hapseden patronlar sınıfına inat, beraberce, hem de büyük bir neşeyle ve dostça futbol sahasında birleştik. Krizin hepimizi etkilediğini ve bundan

kurtulmanın da hep beraber bu krizin faturasını ödemeyi reddederek olacağını çevremizdekilere bir kez daha anlattık.

Evet, işçiler futbol oynuyor! İşçiler kendi sorunlarıyla yüzleşiyor. Sorunlarımız ortak, çözümün de ortak verilecek mücadelede olduğunu öğreniyoruz. İşçiler futbol oynuyor, birleşiyor. Patronlara ve onların insanlığı felâkete götüren düzenlerine inat birleşiyor. Birer birer yan yana geliyor. UID-DER'imiz bize yol gösteriyor. İşyerlerinde, mahallelerde sınıf kardeşlerimizle buluşuyoruz ve patronlara atacağımız o son büyük gol için şimdiden paslaşıyoruz. Çünkü biliyoruz ki: **BİRLEŞEN VE BİLİNÇLENEN İŞÇİLER YENİLMEZLER!**

UID-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor! ■

46. Yılında Kavel Destanı

Yıl 1963. İstanbul'un İstinye semtinde bir Kablo fabrikası: Kavel! Kavel işçileri tıpkı bugün bizim yaşadığımız sorunlar gibi sorunlarla karşı karşıyalar. İşçilerin çalışma koşulları ağır, ücretler düşük ve patron ikramiyeleri kırmak istemektedir. Buna razı olmayan işçiler patronla görüşmesi için 3 temsilci yollarlar. Ancak patron, bu 3 temsilciyi işten çıkarır. Hemen arkasından da fabrikadaki işçilere sendikadan istifa etmeleri için baskı uygulamaya başlar. Bunun üzerine 170 işçi, 8 Ocak 1963 günü tezgâh başında 5 günlük oturma eylemi kararı alırlar.

Patron işçilerin bu mücadelecı tutumu üzerine, "asayiş bozdukları" gerekçesiyle 10 işçiyi daha işten çıkarıp lokavt ilan eder. Artık işçilerin canına tak etmiştir. Fabrikanın önünde çadırlar kurulur, oturma eylemi direnişe dönüşür. Fabrikaya işçi alınacağına dair gazeteye verilen ilan üzerine işçiler gece-gündüz fabrika kapısında nöbet tutmaya başlarlar. Fabrikanın çalışmaması için nöbet tutan işçilere polis saldırır. Bu saldırıda gözaltına alınan 4 işçi polise karşı geldiği gerekçesiyle tutuklanır.

O dönemdeki yasalara göre grev yasaktır. Patron ve devlet grevin yasadışı olduğu bahanesini ileri sürerek işçiler üzerinde baskı kurar. Fakat tüm baskılara rağmen Kavel işçileri direnişe kararlılıkla devam ederler. Kavel işçilerine sınıf kardeşleri tarafından verilen destek de giderek büyümektedir. Kavel'i başka pek çok direnişten ayıran noktalardan biri de bu greve verilen destektir. İstinye halkı, zaten grevin başından beri Kavel işçilerini desteklemektedir. Civar fabrikalardan verilen destek, grevin etkisini ve önemini artırıcı bir rol oynar. Örneğin Vehbi Koç'a ait General Elektrik fabrikasındaki işçiler, dayanışma kampanyası başlatarak Kavel işçileri için para toplarlar. Demirdöküm'de çalışan

800 işçi hem yardım kampanyası başlatırlar hem de dayanışma amaçlı sakal bırakma eylemi yaparlar. Tersane ve kayolları işçilerinden de destek gelir.

Genel olarak grev ve direnişlerin başarısında önemli faktörlerden biri de ailelerin desteğidir. Kavel işçilerini eşleri de yalnız bırakmazlar ve eylemlerine destek verirler. Ancak polis bu kez de kadınlara saldırır. Patronların temsilcileri işçilere saldırmakta ne kadar kararlıysa, Kavel işçileri de haklarını almakta o kadar kararlıdır. Nihayet hükümetin araya girmesiyle bir anlaşma imzalanır. Anlaşmaya göre işçilerin ikramiyeleri eskisi gibi ödenecek, işten atılan 10 işçi geri alınacaktır. Anlaşmanın imzalanmasının ertesi günü işçiler işbaşı yaparlar. Direniş sona ermiştir, ancak birkaç gün sonra 24 Kavel işçisi hakkında Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasına muhalefetten dava açılır. Dava açılan işçilerden 14'ü tutuklanır. Tutuklanan işçilerden 6'sıysa tahliye olduktan sonra işten atılır. Bu gelişmeler üzerine fabrikanın kaplama bölümünde çalışan 30 işçi toplu halde iş bırakarak durumu protesto eder. Bu sefer de devreye sıkıyönetim girer. İşçilerin 6'sı yeniden gözaltına alınır. Ancak tüm bu baskılara rağmen dönemin hükümeti "**Kavel Maddesi**"ni çıkarmak zorunda kalır. Yani o zamana kadar yasak olan grev bu maddeyle artık yasal bir hak haline gelmiştir. Böylece grevden dolayı tutuklu bulunan bütün işçiler de serbest bırakılır ve haklarındaki davalar düşer.

Kavel işçilerinin verdiği mücadele Türkiye işçi sınıfı tarihine bir destan olarak geçmiştir. Bu destan tüm baskılara rağmen mücadeleden vazgeçmeyen, kendisine çizilen yasal sınırları aşarak çok daha fazlasını elde eden Kavel işçilerinin destanıdır. Peki, nasıl oluyor da 170 kişinin grevi bir yasayı değiştirebiliyor? Bugün çeşitli fabrikalarda direniş yapan,

grev yapan işçi kardeşlerimiz neden böylesine büyük bir etki yaratamıyorlar? 46yılında ne değişmiştir? Kavel işçilerinin bu başarısı sadece kendileriyle sınırlı bir başarı değildir. Evet, greve çıkan 170 kişiydi, ancak bu grevi aktif olarak destekleyen işçi sayısı kat be kat fazlaydı. İşte bunun adı da sınıf dayanışmasıdır. Kavel işçilerine başarıyı getiren şey de bu dayanışmadır. 46 yılda değişen tek şey işçi sınıfımızın çok daha örgütsüz, dağınık ve birbirinden kopuk hale gelmiş olmasıdır. Yeniden örgütlenmek, bilinçlenmek, bir araya gelmek bizim elimizde. Ve unutmayalım ki hakkımızı almak istiyorsak örgütlü olmaktan başka çaremiz yok. İşçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüzdür ve hiçbir şeydir. Her şey olmak için örgütlenelim ve mücadele edelim!

Umur Matbaada işçi kıyımı!

Krizin faturasını işçilere kesen Umur patronu, **Aralık ayı içinde 100'den fazla işçinin işine son verdi.** Tabaka, sürekli form, etiket, grafik, kırtasiye başta olmak üzere, hemen hemen her bölümde işçiler mesai bitiminde tek tek çağrılarak, "kriz nedeniyle işinize son verildi" denilip kapı dışarı ediliyorlar. İşçilerin tek tesellisi tazminatlarının taksitli ödenmesi ve işsizlik sigortasından yararlanma şansı...

Fabrikada çalışan yüzlerce işçinin tepki göstermesinin önüne geçmek için, "yeni işçi atılmayacak" sözleri veriliyor. UMUR patronu bir taşla birkaç kuş birden vuruyor. Hem işçilerin 2009'da yüksek zam talebinin önüne geçmek istiyor, hem de kriz nedeniyle itirazsız yüz-

lerce işçinin işine son veriyor. Her işçinin bildiği apaçık bir gerçek var ki, üretimin son hızla yürüdüğü vakitlerde de, iş güvenliğinin olmadığı koşullarda çalışan işçiler düşük ücretler alıyor ve iş kazaları yaşıyorlardı. Şimdiyse işlerini de kaybediyorlar.

UMUR işçisini asıl tehdit eden, işçiler arasında birlik, örgütlenme ve mücadelenin olmayışıdır. İşçi arkadaşlarımıza fabrika önünde ulaştırdığımız İşçi Dayanışması bülteni ile Umur işçilerini de krize ve patronların saldırılarına karşı ortak mücadeleye çağırıyoruz. İnsanca yaşayacak ücret alabilmek, çalışma koşullarını düzeltmek ve iş güvenliği hakkını kazanmak için, örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir şansımız yok. ■

Buna da şükür!

■ Brillant'tan bir işçi

Çalıştığım fabrikada bize, büyük işyerlerinde işçi atıldığı, bizim hâlâ işimiz olduğundan dolayı şükretmemiz gerektiği söyleniyor. Peki ne için şükredeceğiz?

■ 12 saat çalıştığımız için,

■ Gece vardiyasından çıktığımızda gözlerimiz şişmiş ve kan içinde olduğu için,

■ Asgari ücretle çalıştığımız için,

■ Ücretlerimizi 2 veya 3 ay sonra aldığımız için,

■ Sabahın karanlığında gidip akşamın karanlığında döndüğümüz için,

■ Güneşi unuttuğumuz için,

■ Ve iliklerimize kadar sömürüldüğümüz için mi?

Ya patronlar? Var olanla yetinip hiçbir zaman şükretmediler. Ama bize gelince şükretmemizi istiyorlar. Onlar nasıl kârına kâr katarken şükretmiyorlarsa, biz de hiçbir zaman şükretmemeliyiz. Çünkü bütün dünyadaki tüm güzelim şeyler işçi ve emekçilerin hakkıdır. ■

Türk Metalden sözleşme notları

■ Ümraniye'den bir metal işçisi

Ben Türk Metal sendikasına üye bir işçiyim. Eylül ayı itibariyle başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri ve sendikamızın aldığı tutum içler acısıydı. Görüşmeler boyunca toplantıların gidişatı hakkında bilgi almak yerine, "ülkemizin çıkarları ve geriye kalan teferruatları" dinlemekle bu zamanı geçirmiş olduk. Bu süreçte Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek'in "Biz vatansever insanlarız, gerekirse bunun için esnek çalışmayı da uygularız" dediği günlerde, daha sözleşme süreci bitmemişken esnek çalışma uygulamaya geçirildi.

Aynı süreçte Ergenekon'la adı sıkça anılan Mustafa Özbek'in mal varlığı açıklandı: Dupleks villalar, apartmanlar, daireler, arsalar, fabrikalar, gaz dolum tesisleri, bir TV kanalı... Yok yoktu... Televizyonlarda verdiği yanıtlarda trajikomik bir gerçekliği anlatıyordu sanki: "İşçi maaşıyla aldım" diyordu. İşçi maaşıyla mı yoksa işçilere vermediği parayla mı aldığı sorusunun yanıtını mal varlığının açıklandığı liste veriyor zaten. Bu arada işverene "Gırtlığımızı sıkarız,

dünyanın en büyük sendikasıyız" diyen Özbek, Türk Metal Sendikası İzmir Şubesi'nde 2 sene boyunca sigortasız çalıştırılan işçinin açtığı dava hakkında ne düşünmektedir? Bu ve bunun gibi birçok meselenin geçiştirildiği süreçte bir taraftan da ücretsiz izinler devam etti. Dolayısıyla sendikanın hiçbir şekilde bilgilendirmediği TİS sürecini ancak medyadan aldığımız haberlerle takip edebildik.

Kârlarına ortak olmadığımız patronların ne hikmetse zararlarının bütün yükünü sırtladığımız bu dönemde birçok işçi arkadaşımız da işsiz kalmaya devam etti. Birçoğu da sendikanın teşviki sonucu kendi istekleriyle işten çıktılar. Örneğin Kocaeli bölgesindeki Ford fabrikasında işçilerin kendi istekleriyle işten çıkmasında, Türk Metal yöneticilerinin "İşçilerin kredi kartı borcu var, bu yüzden işten ayrılmak istiyorlar" demesinin etkili olduğunu biliyoruz.

Bizlerin tepkisizliği ve örgütsüzlüğü onların sözleşmede alacakları kararları en çok etkileyen şey oldu. İşten çıkarmalar ve ücretsiz izinler eşliğinde görüşmeler de uyuşmazlıkla "sonuçlanmamaya" devam etmekteydi. Ve sonunda "imzalandı" haberini duyduk bayram arifesinde. Bayram müjdesi olarak haberlere yansıyan uzlaşmanın adına "zam" dediler. Saat ücretlerine ilk altı ay için ortalama %8.

Bütün bu yaşananlar, biz işçilerin sendikaları kendi örgütlerimiz olarak görüp sahiplenmediğimiz ve denetlemediğimiz sürece ne tür sonuçlarla karşılaşacağımızı acı bir biçimde gösteriyor. Gücümüzün örgütlülüğümüzden geldiğini bilmeli ve sendikaları sendika yapanın tam da biz olduğumuz gerçeğini gösteren bu sözleşme sürecinden kendi payımıza doğru dersleri çıkarmalıyız.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Honda işçileri de işten atılmalarla yüz yüze

■ Honda fabrikasından bir işçi

Dünyadaki sayılı otomobil tekelleri, birbirini ardına kapasite azaltımına gidip işçileri işten çıkartarak krizden çıkmanın yolunu arıyorlar. Amerikan'ın üç büyük otomobil teli Chrysler, Ford ve General Motors uzun süredir iflasın eşliğinde olduklarını ilan ederek devletlerinden kurtarılmayı talep ediyorlar. Taleplerine yanıt gelmesini beklemeden şimdiden **on binlerce işçiyi işten çıkarttılar.**

Otomotiv sanayinde tüm kara bulutların Amerika'nın üzerinde dolaştığı düşünülürken, Japon sermayesinin sayılı kuruluşları da krizin içine yuvarlanmaya başladı. Japon otomobil üreticisi Honda, İngiltere, Japonya ve Hindistan gibi önemli üretim merkezlerinde kapasite azaltımı ve işçi kıyımına gideceğini duyurdu. Hindistan'daki üretimini yüzde 60'lara düşüren Honda, İngiltere'deki fabrikasını 2009'un ilk çeyreğinde 2 aylığına kapatacak. 27 binden fazla işçinin çalıştığı Japonya'daki fabrikalarında ise Aralık ya da Ocak

ayında 760 işçinin işten çıkartılabileceği belirtiliyor.

Honda'nın Türkiye'deki fabrikası da küçülüyor. 1200 kişinin çalıştığı fabrika bu yıl yatırımını genişleterek yıllık 50 bin araç kapasitesine ulaşmıştı. Ardından krize rağmen yeni yıla 70 bin araç kapasitesi ile gireceğini ve 500 işçi alacağını duyurmuştu. Fakat krizin geldiği son noktada, Honda Türkiye AŞ., Gebze'deki inşaatını ve bünyeme hedeflerini dondurduğunu açıkladı.

Honda patronu, bize, yeni yılın ilk iki ayında haftada iki gün çalışılmayacak diyor, fakat bu iki günün ücretli ya da ücretsiz izin olup olmadığını söylemiyor. Eğer biz işçiler krizde köşeye sıkışan patronların giderek artan saldırılarına karşı örgütlenip mücadele etmezsek, 2009'da daha zorlu günlerle karşılaşacağız. Yapacağımız tek bir şey var, olanlara sessiz kalmamak, ayağa kalkıp mücadele etmek, krizin faturasını bize çıkarmalarına izin vermemek, faturayı onlara ödetmek! ■

UFO'da işten çıkarmalar devam ediyor

■ Beylikdüzü'nden bir metal işçisi

Daha düne kadar UFO'da **500 işçi** çalışıyorduk. Ekonomik kriz gerekçesiyle Eylül ayında alınan işçileri, Kasım ayından itibaren çıkarmaya başladılar. Oysa işçilere işe girerken altı ay çalışacaksınız demişlerdi. Fakat kapitalizmin yarattığı ekonomik krizi bahane gösteren patron, sezonluk **450 işçiyi** kapıya koydu. Bayramdan önce her gün ortalama 50 işçiyi işten çıkarmaya başladılar. Bayram tatilinde çıkarmalara ara verdiler. Bayram tatili bitince işbaşı yaptık ve bir gün geçince işten çıkarmalar tekrar başladı.

Patron işçileri çıkarıyor ve servislerle eve gönderiyor. Ne kadar düşünceli patronmuş demeyin, işçiler olay çıkarmasın, sessizce çıkıp gitsinler diye yapıyor bunu. Geçen yıl yine, büyük rakamlarla iki posta halinde işçi çıkarmışlar. İşçiler de öfkelerini işyerine zarar vererek ortaya koymuşlar. Ustabaşını dövmüşler, fabrikanın camlarını kırmışlar. Geçen sene böyle olunca önlem aldılar bu sene; adım başı güvenlik, çıkarılan işçiler önlüklerini çıkarmaya bile güvenlikle gidiyorlar. Bu da aslında patronların işçilerden nasıl korktuğunu gösteriyor. İşçileri yemekhaneye saat 02.30'da tek tek isim söyleyerek çağırıyorlar, tabii bu arada kimin ismi söylenecek diye kalpler nerdeyse duruyor. Bir işçi arkadaş şöyle bir espri yaptı: "Televizyonda bir zamanlar pop star yarışması vardı, orada elemelerde birileri gidiyordu. Fabrika da şimdi o durumda, **kim elenecek?**"

İlk postada 60, ikinci postada 120 işçiyi birden çıkardılar. İşten çıkartılan işçilerin moralleri çok bozuktu, "ne yapacağız, nerede iş bulacağız" diye kara kara düşünüyorlar. Kapitalistler kâr ettiği dönemlerde biz işçilerle hiç **paylaş-**

mıyorlar, araya ekonomik kriz girince krizin faturasını bize **ödetiyorlar**, işten çıkarırken de gözümüzün yaşına bile bakmıyorlar. Her sabah işbaşı yaparken, "acaba bu gün kim gidecek, ya da **sıra bende mi?**" diye düşünüp duruyoruz. Patronlar bizi kurbanlık koyun gibi seçip seçip kapının önüne koyuyor. Ve hiçbir açıklama yapma gereği duymuyor.

Peki, biz işçiler neden böyle kolayca sokağa atılıyor? Çünkü işçi sınıfı örgütlü değil. Bizler felâketi bekliyoruz, felâket olunca da ne yapacağız diye düşünmeye başlıyoruz. Hâlbuki bir araya gelip gücümüzün **farkına varsak**, bilinçlensek, birbirimize sıkı sıkı sarılsak, patronların yaratacağı felâketlere karşı o zaman **örgütlü işçiler olarak** engel oluruz.

Artık kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, **kaybedecek bir işimiz bile yok. Seçim bizim dostlar.** ■

050300 012575
kapitalizm ücretli kölelik demektir

Krizin bedeli deri işçisine ödettiriliyor!

■ ÜİD-DER'li bir deri işçisi

Deri sektöründeki patronlar ekonomik krizi fırsata çevirmeye çalışıyorlar. Nasıl mı? İşçileri işten atarak. Deri sanayi bölgesinde birçok tabakhane işçi çıkarmalar, sendikasılaştırma, ücretli-ücretsiz izinler şeklinde başlayan ve sonunda toplu tensikatlara doğru giden bir sürece girdik.

Tuzla deri sanayi bölgesinde patronlar krizin faturasını işçilere ödettirmek için saldırılarına başladılar. Birçok fabrikada ücretli izinler başladı. Sezonluk işçi çalıştıran Tarançılar, Gözdersan, Alfakürç, Atacan Deri'de toplu işten çıkartmalar oldu. Kopuzlar, Göryakınlar, Yıldız Deri işçileri ise dönüşümlü olarak izne çıkartılıyorlar. AKKO Deri patronunun fabrikayı müşterisine kiralık olarak devretmesi gündemde, yeni patron ise fabrikayı "temiz bir şekilde" almak istiyor. 160'ın üzerinde işçi çalıştıran ve deri sektöründeki önemli firmalardan Uyguner Deri işçileri topluca 28 gün izne çıkarttı. Nalbant Deri kapandı. Şahinoğulları Deri'de de durum farklı değil. Fabrikayı kapatacağım diyen Şahinoğulları patronu işçileri toplu olarak işten çıkardı. Şu anda fabrika önünde

bekleyişleri devam eden Şahinoğulları işçileri önümüzdeki hafta patronla yapılacak görüşmeyi bekliyorlar. Bunun dışında birçok fabrikada daha işçiler işten atılacaklar.

Kriz nedeniyle deri işçilerinin yaşadığı sorunlar daha da artmaktadır. Ücretli ve ücretsiz izinler, sosyal haklardan kırılma ve gecikmeler, ücretlerin düşürülmesi, tazminatsız işten atılmalar, işsizlik, iş kazaları, sigorta primlerinin ödenmemesi, sendikasılaştırma gibi sorunlar biz işçilerin ortak sorunlarıdır. Bugün yaşanan saldırıların temelinde deri işçilerinin krize karşı nasıl bir örgütlü mücadele vereceğini bilmemesi vardır. Krizin faturasını patronlara ödettirmek için deri işçisi örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Yakın bir zaman önce, 1987'de patronların artan saldırılarına karşı Kazlıçeşme deri işçileri şöyle haykırıyordu: "İki şeyden emin olabiliriz! Mücadele edeceğiz ve kazanacağız!" Buna bizler de emin olmalıyız.■

İdevit Seramik patronunun gerçek yüzü!

■ İdevit Seramik'ten bir grup işçi

Dostlar, bizler Şifa mahallesinde bulunan, klozet, lavabo ve banyo dolapları üreten İdevit Seramik'te çalışıyoruz. Fabrikada 300 işçi, üç vardiya halinde çalışmaktayız. Çalışma koşullarımız oldukça ağır ve zorlu. Bunun yanı sıra çalıştığımız dökümhane, kalite, ayırım ve çamurhane bölümlerinde sıkça iş kazaları yaşanmakta. Aldığımız ücretler ise asgari ücreti geçmiyor. Evet, bir de patronun bize vaat ettiği, ama ne yazık ki alamadığımız "3 ayda bir tam maaş" ikramiyemiz var.

Patron, bayram tatili sonrası kendi imkânlarımızla fabrikaya gelmemizi ve işbaşı yapmadan yemekhanede bir toplantı yapacağını duyurdu. Bizler de bir hafta bayram tatilini bitirdikten sonra merakla patronu görmeyi bekliyorduk. Acaba bizden ne isteyecekti? O gün gelip çatmıştı, 300 işçi yemekhaneyi doldurmuştu. Patronumuz ise elinde bir mikrofonla yemekhanenin tam ortasında bizleri bekliyordu. Konuşmasına ülkedeki krizden dolayı çok zor durumda kaldığını ve siparişler durduğu için maddi sıkıntılar yaşadığını belirterek başladı. Ve nihayet dolaşırıp döndürdüğü lafı "fabrikanın bütün bölümlerinde tasarrufa gidiyoruz, herkes bundan sonra daha özverili çalışmak zorunda. Ya böyle yaparız ya da fabrika kapanır" diye sonlandırdı. Çözüm olarak da sözü, 250 işçinin 1 ay yarı ücretli izin yapacağına getirdi. Tasarruf ya! Patronumuz bizlerin bir sene boyunca ücretlerde bir iyileştirme beklemememiz gerektiğini de vurguladıktan sonra, konuşma sırası bizlere gelmişti.

Duyduklarımız karşısında çıtımız çıkmıyordu. Patronumuzun ısrarla bizlere "bu kadar adamın çinden yok mu konuşacak kimse?" demesi üzerine, birkaç arkadaşımız söz alarak konuştu. İşçi arkadaşımız ortamında duran patronumuza sorularını yöneltti. "Bizler zaten iki senedir ne zam ne de ikramiye alıyoruz. Verilmeyen mesai paraları ne olacak? Sigortamızın ödenmesini istiyoruz." Patronumuz ise sözünü bitirmesine izin vermemek için arkadaşımızı yerine oturttu. Sanki iki saatir önümüzde ağlayan, kul hakkından, adil olmaktan, dürüstlükten bahsederek, biz bir aileyiz diyen ve sızlanan o değilmiş gibi, sorularımız karşısında gerçek yüzünü ortaya çıkarmıştı. Bizler iyi çalışmadığımız için krizler çıkıyormuş! Çok şey istiyormuşuz, art niyetliyimiz! Ve ardından tüm sorumluluğu bizlere yarak toplantıyı bitirdi.

Evet, işçi kardeşlerim bizler örgütsüzüz ve örgütlenmediğimiz takdirde patronlar en zor koşullarda da faturayı biz emekçilere kesmeye devam edecekler. Biz fabrikada örgütlü olabiliydik 300 işçi arkadaşımızla yemekhanede, ortamında duran patronu bir tükürüğümüzle boğabilirdik. Ama hiçbir şey için geç değil. İşten çıkarmalara karşı fabrikalarda dayanışma komiteleri kurmalı ve işten atılan işçi arkadaşlarımızı geri almak için mücadele etmeliyiz. Ancak bu sayede, krizi fırsat bilen ve biz işçi sınıfını sömürdükleri yetmiyormuş gibi en küçük hakkımıza dahi göz koyan patronlar sınıfını dize getirebiliriz.■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul
Esenler temsilciliği: Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa
Gebze temsilciliği: Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınlı •

Ankara temsilciliği: Tuzlucaıyır Mah. 15.sok no:6/A Mamak

tel: (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org

Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

Sınıf Dayanışmasını Büyütelim

Grev, direniş ve miting alanlarında hep beraber “yaşasın sınıf dayanışması” diye haykırıyoruz. Sınıf dayanışması, işçi sınıfının din, dil ve ırk ayrımı yapmadan hangi fabrika, sektör veya ülkede çalışıyor olursa olsun birliğinin ve yardımlaşmasının ifadesidir. Dünden bugüne işçi sınıfı, sınıf dayanışması içinde paylaşmanın, yardımlaşmanın, ortak mücadele etmenin en güzel örneklerini gösterdi. Çıkar, bencillik, boş vermişlik ve nemelazımcılık gibi dayanışmayı zedeleyen fikirler ise daima egemen sınıfların ısrarla topluma pompaladığı zehirli fikirler oldu, olmaya da devam ediyor.

Bugün yaşadığımız kriz ortamında da işçi sınıfı için en büyük tehlike, sınıf dayanışmasını parçalamaya çalışan egemen sınıftan gelmektedir. Patronların insanın aklını çelmek için kullandıkları “aynı gemideyiz”, “biz bir aileyiz”, “etle tırnak gibiyiz” laflarının gerçek yaşamda hiçbir karşılığı olmadığını hepimiz bilmeliyiz. Daha fazla kâr, rekabet ve sömürü uğruna açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe itilen milyonlarca işçiyle, servetlerine servet ekleyen patronların kaderi nasıl ortak olabilir ki? Tek bir gerçek var: Patronlar ve işçiler iki ayrı sınıftır ve çıkarları da ayrıdır. Üç işçinin dahi bir araya gelmesinden korkuya kapılan patronlar, işçilerin dayanışmasını türlü yöntemlerle bölmek ve parçalamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Böl-parçala-yönet yöntemi ile patronlar işçilerin dayanışma ve birleşmelerine engel olmaya çalışıyorlar. Fabrikada aynı iş yaptığımız halde ücretlerimizin farklı olmasının, taşeron, kadrolu, sözleşmeli, geçici gibi ayrımlara tâbi tutulmamızın başka bir açıklaması olabilir mi?

İşçileri en güzel şu sözler anlatır: Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için! Haklarımızı korumanın, işten atılmaya engel olmanın, zam ve yoksulluğa karşı durmanın ortak noktası sınıf dayanışmasını hayata geçirmektir. Birçok fabrikada işçi arkadaşlarımız işten atılıyor, ücretsiz izne yollanıyor veya düşük ücretlerle çalışmaya zorlanıyorlar. Sınıf bilincinden yoksun işçi arkadaşlarımız, krizi öne süren patronlara karşı çoğunlukla “yapılacak bir şey yok” diyerek krizin ağır bedelini ödemeye razı oluyorlar. Şüphesiz ki güçlü bir sınıf dayanışmasının var olduğu durumlarda hiçbir işçi arkadaşımız böyle davranmayacaktır. Hem kendi

fabrikasındaki hem de diğer fabrikalardaki işçilere, kendilerine yapılan haksızlığı anlatıp, yürütecekleri mücadelede destek isteyecektir. Destek ve dayanışma eylemleriyle patronlara geri adım attıracaktır. Mücadele tarihimiz, işçilerin sınıf dayanışmasını hayata geçirdiklerinde neleri başardıklarının örnekleriyle örülüdür. 1 Mayıs ve 8 Mart günleri işçi sınıfının uluslararası mücadelesini ve dayanışmasını temsil ediyor. 15-16 Haziran işçi sınıfının İstanbul, İzmit, Bursa gibi büyük şehirlerde ortaya koyduğu sınıf dayanışması ile patronlara geri adım atılabileceğini göstermiştir. Mücadele ve dayanışma geleneğini sahiplenerek sermaye sınıfının saldırılarına karşı durmalıyız.

İşten atılan ve fabrika önlerinde direnişe başlayan işçilerin yanında olmalı ve onlara destek vermeliyiz. Grev ve sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin gücü, sınıf dayanışmasından aldıkları güçtür. Bu gücü ve dayanışmayı bugün her zamankinden daha çok harekete geçirmeliyiz. 12 Eylül 1980 askeri darbesi öncesinde yapılan dayanışma grevlerini bugün de fiilen hayata geçirebilmeliyiz. Sınıf dayanışmasını üretimden gelen gücümüzle birleştirerek somutlayabiliriz.

Üretimi durdurarak, grevler örgütleyerek, grev ve direnişlere destek olmalıyız. Dayanışmayı, alanlara, meydanlara sıçratarak tüm işçi sınıfının gündemi haline getirmeliyiz.

Sınıf dayanışmamızı uluslararası alanda da yükseltmek görevimizdir. Sermayenin neden olduğu kriz dünyadaki tüm işçileri etkiliyor. Her ülkede işçiler işten atılıyor ve sermaye dünya ölçeğinde işsizliği, düşük ücreti ve ağır çalışma koşullarını dayatıyor. Direnen işçiler, üretimi başka ülkelere kaydırmakla tehdit ediliyorlar. Bizler hangi ülkede olursak olalım ücretli kölelik sistemine karşı çıkıyor ve din, dil, ırk ayrımı yapmadan bütün işçileri sınıf dayanışmasını güçlendirmeye çağırıyoruz.

Bireysel mücadele vererek çalışma koşullarımızı, ücretlerimizi, sosyal haklarımızı iyileştirmemiz mümkün değildir. İşçi sınıfı hangi iş koşullarında, hangi sektörde, hangi ülkede olursa olsun patronlar karşısında ortak çıkarlara sahiptir. İşçiler dayanışma içinde kendi sınıf güçlerini fark ederler. “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için” şiarı ile hareket edip, patronlar sınıfına karşı ortak mücadeleye atılalım.